

Hej,

ne vem, če me poznaš. Pa saj je v resnici vseeno. Jaz Te poznam le na videz. Želim pa si Te bolje spoznati. Vsem se zdiš nedostopna, težko dosegljiva, verjetno ravno zato večino časa preživiš zapostavljena in sama. Ampak jaz Te opazim. Meni se ne zdiš takšna. Zdiš se mi le, kako naj se izrazim, neodvisna. Ne prilagajaš se družbi, si takšna kot si. Si Ti. Ne iščeš odobravanja ostalih, se ne ravnaš po merilih družbe, okvir udobnega in predvidenega življenja je Zate premajhen.

Srečam Te, po navadi takrat, ko sem sama. Srečava se na travniku, zjutraj, ko topli sončni žarki obsijejo rosne travne bilke in zadiši po pomladi. Srečava se, ko hodim, hodim in prispem na vrh, in se počutim kot ptica, kateri edina meja so oblaki na prostranem sinjem nebu. Tudi ko sem odločna, in povem, kar si mislim. Takrat Si mi zelo blizu, kot bi mi šepetala v uho. Ko me spremljaš Ti, sem srečna, počutim se ljubljeno in v meni se prebudi vera. Vera v sebe.

Razmišljam. Mnogim bi bilo bolj všeč, če bi bila bolj prilagodljiva, se spremenila in ugodila njihovim željam. Mnogi si Te želijo podrediti. Želijo in so želeli, verjetno si bodo tega vedno želeli. Vendar Ti si divja in neukrotljiva, kot podivjana zver. Ne pustiš jim blizu. Vedno najdeš pot, da se rešiš tesnih okov, v katere Te vklepa družba.

Želiš si enakosti za vse. Si tiha, pa vendar želiš prijateljevati z vsemi. Vsem bi bila rada blizu in vsi si Te želimo použiti v največji možni meri. Včasih si prepovedana, kakor je bil prepovedan sadež, ki ga je Eva utrgala z drevesa spoznanja, kar še poveča našo slo po sladki omami trenutkov, ki jih preživimo s Tabo.

Skrivaš se v sramežljivih poljubih deklet in fantov, objemov prijateljev, poljubov mož in žena, nežnih objemov dveh fantov in poljubih dveh deklet, pa vendar nikoli nisi tretje kolo. Daješ nam črnilo, s katerim lahko napišemo resnične zgodbe, brez olepšav, brez zamolčanih krivic, v svet rojevaš golo resnico, ki pa ji družba hitro nadene masko, da ne bi prestrašila ljudstva. Zakaj Ti to počnejo? Zakaj se jim zdiš tako nesprejemljiva?

Ti ne gledaš na znamko čevljev, barvo kože, slog oblačenja, narodnost, starost ali število kromosomov. Vse sprejemaš takšne, kot so. Zate ni nihče preslab, predober, premalo človeški, Zate smo vsi le bitja, ki jim je namenjeno teh nekaj desetletij preživeti na planetu, ki mu sami pravimo Zemlja. Vsak Te zanima in v vsakemu vidiš edinstvenost, ki jo želiš pokazati svetu. Obstajajo pa ljudje, ki so pozabili, da Ti pripadaš vsem in Te hočejo (ne želijo – hočejo!) le zase. Ti ljudje želijo ustvariti svet, na katerem bi se vsa kolesa in kazalci vrteli le v eno smer – v njihovo korist.

Vzeta si bila mnogim, brez razloga. Vzeli so Te možje in žene s plašnicami na očeh. Možje in žene, ki so se bali, da jih Ti ne boš sprejela. Ki so mislili, da je edina možnost da Te dobijo ta, da Te vzamejo drugačnim od sebe, ker jih je bilo strah, da so Ti drugačni od njih ljubši. Ki so si sami začrtali pot usode, ker so se bali, da Te drugače na njej ne bodo srečali. Zaradi takih ljudi so trpeli in umirali mnogi, saj brez Tebe svet postane siv in brez smisla. Brez Tebe ni sreče, ni prave ljubezni, ni veselja, ni radosti. Si smisel življenja.

Tudi danes Te zaslepljeni možje in žene hočejo spraviti v kletko, kot pisanega papagaja, da bi ponavljala njihove besede in jim prepevala melodije, ki so ljube le njim. Dogajajo se grde stvari in mediji gnolobo grdih dejanj raztrosijo po vsem svetu, da v vsaki hiši smrdi po njih.

Pa vendar Te še zmeraj lahko prav vsak od nas sreča vsak dan. Mnogi sicer šele takrat, ko se zaprejo v svojo sobo, snamejo masko, ki jo nosijo v družbi, in so to, kar so. Mnogi se umaknejo na skrita mesta na visokih vzpetinah, kjer se sprostijo in končno zadihajo svež zrak in vpijajo zvoke narave ali se skrijejo v gozdove, kjer jih drevesa in praproti ne obsojajo in jim mah ponudi mehko ležišče. Nekaterim se približaš, ko za roko primejo ljubljeno osebo in ji z ustnic ukradejo poljub, spet drugim pa vliješ pogum takrat, ko se bojijo povedati resnico.

Mojemu življenju daješ smisel. Nestrpno čakam vsako naslednje srečanje s Teboj, medtem pa še vedno uživam ob spominu na minulega. Želim si, da bi vsi lahko hodili s Teboj, z roko v roki, in nikomur ne bi bila iztrgana in prepovedana. Si kot voda, ki poganja mlin našega upanja in kot sonce, brez katerega naše grozdje ni sladko, temveč kislo.

Ljuba Svoboda, ljubim Te.

Tvoja Julija

